

מנחות צה

משה שווערד

1. רמב"ם יד החזקה - הלכות תמידין ומוספין פרק ה

- (א) מצות עשה לסדר לחם הפנים בכל יום שבת על השולחן לפני ה' בהיכל שנאמר ביום השבת ביום השבת יערכנו הכהן וגו':
(ב) ודבר ברור בתורה שהוא שתיים עשרה חלות כל חלה שני עשרונים ועורכין אותו שני סדרים שש חלות בכל סדר חלה על גבי חלה ובין כל שתי חלות שלשה קנים של זהב כדי שתהיה הרוח מנשבת בו וסומך כל מערכה בשתי קשוות ונותנין בצד כל מערכה כלי שיש בו קומץ לבונה שנאמר ונתתה על המערכת לבונה זכה וכלי זה הוא הנקרא בוך נמצאו שני קומצי לבונה בשני הבזיכין ושוליים היו לבזיכין כדי שיניחום על השולחן:
(ג) שני הסדרים מעכבין זה את זה ושני הבזיכין מעכבין זה את זה והסדרין והבזיכין מעכבין זה את זה ואין מחנכין את השולחן אלא בלחם הפנים בשבת מיום השבת ליום השבת מוציאין את הלחם שהוא שם על השולחן משבת שעברה ומסדרין לחם אחר וזה שמוציאין הוא שחולקין שתי המשמרות הנכנסת והיוצאת עם כהן גדול ואוכלין אותו:
(ד) וכיצד מסדרין את הלחם ארבעה כהנים נכנסים שנים בידן שני סדרין ושנים בידם שני בזיכין וארבעה מקדימין לפניהם שנים ליטול שני סדרים ושנים ליטול שני בזיכין שהיו שם על השולחן הנכנסין עומדין בצפון ופניהם לדרום והיוצאין עומדים בדרם ופניהם לצפון אלו מושכין ואלו מניחין וטפחו של זה בתוך טפחו של זה שנאמר לפני תמיד:
(ה) יצאו ונתנו את הלחם שהוציאו על שולחן זהב אחר שהיה באולם והקטירו הבזיכין ואחר כך מחלקין החלות ואם חל יום הכפורים להיות בשבת החלות מתחלקות לערב:
(ו) כיצד מעשה לחם הפנים מביא ארבע ועשרים סאים חטים הראויין למנחות ושפין אותם ובוטטין בהן כשאר חטי מנחות וטוחנין אותן ומנפין מהן באחת עשרה נפה ארבעה ועשרים עשרון סולת ועושים מהם שתיים עשרה חלות מצות לא נפה אותם באחת עשרה נפה או שלא הוציאן מעשרים וארבע סאים הואיל ונעשו סלת מכל מקום כשירות לא נאמרו השיעורין האלו אלא למצוה:
(ז) לישתן ועריכתן בחוץ ואפייתן בפנים בעזרה כשאר המנחות ולשני אותן אחת אחת ואופין אותן שתיים שתיים:
(ח) ושלשה דפוסין של זהב היו להם אחד שנותנין בו החלה והיא בצק והשני שאופין אותה בו והשלישי שנותנין אותה בו כשרודה אותה מן התנור כדי שלא תתקלקל:
(ט) כל חלה מהן מרובעת שנאמר לחם הפנים שיהיו לו פנים רבים אורך כל חלה מהן עשרה טפחים ורחבה חמשה טפחים ורומה שבע אצבעות והשולחן אורכו שנים עשר טפה ורחבו ששה טפחים נותן אורך החלה על רוחב השולחן נמצאת החלה יוצאת שני טפחים מכאן ושני טפחים מכאן וכופל את היוצא מכאן ומכאן וישאר בין שני הקצוות רוח באמצע וכן מניח חלה על גבי חלה עד שעורך שש חלות וכן עושה בצד המערכה שנייה שש חלות:
(י) אין אפיית לחם הפנים דוחה את השבת ולא את יום טוב אלא בערב שבת אופין אותן ועורכין אותן למחר ואם חלו שני ימים טובים של ראש השנה להיות בחמישי ובערב שבת אופין אותן מיום רביעי:
(יא) לא סדור הקנים ולא נטילתן דוחה את השבת אלא מערב שבת נכנס ושומטין ונותנין לאורך השולחן ובאחד בשבת נכנס ומכניס את הקנים בין החלות:

2. כסף משנה הלכות תמידין ומוספין פרק ה

[ט] כל חלה מהן מרובעת וכו'. בפרק שתי הלחם (דף צ"ה) תניא על אפיית לחם הפנים כמין כוורת היה לה בתנור ודומה כמין טבלא מרובעת ובגמ' (דף צ"ד) אתמר לחם הפנים כיצד עושים אותו ר' חנינא אמר כמין תיבה פרוצה ר' יוחנן אמר כמין ספינה רוקדת ומתיב בגמרא לר"י מהאי ברייתא דדומה כמין טבלא מרובעת ושני ופיה דומה כמין טבלא מרובעת ומדסתם רבינו וכתב שהיתה מרובעת משמע שפסק כר' חנינא וצריך טעם למה דהא בגמרא [שם צ"ה] קאמר דתניא כוותיה דר"י. ואפשר שטעמו משום דר' חנינא עדיף מר"י וקשיש מיניה דהא פקיד [כתובות ק"ג:] ר' חנינא בר חמא ישב בראש והוי כמו תנא:

3. לחם משנה הלכות תמידין ומוספין פרק ה

[ט] כל חלה מהן מרובעת וכו'. נראה דפסק כמ"ד כמין תיבה פרוצה וכדכתב הרב בעל כ"מ ז"ל. וקשה מה שהקשה הרב הנזכר דהא בגמרא תניא כמ"ד ספינה רוקדת. ואפשר דטעמו משום דבגמרא מקשה שם כמה קושיות אליביה ושני להו בשנויי דחיקי וגם התוס' ז"ל הקשו שם קושיות אחרות לפי סברתו שצריך לדחוק הרבה ומפני שראה רבינו ז"ל כל אלה הדוחקים לא פסק כוותיה. ומ"מ אין כל זה מספיק אחר שאמרו שם תניא כותיה ועוד ר"י דאמר הלחם מעמיד את הסניפים וכו' סבר כוותיה וצ"ע:

4. שפת אמת על מנחות דף צה/א

בגמ' תניא כמ"ד ספינה רוקדת. והרמב"ם (פ"ה מה' תו"מ) נראה שפוסק כתיבה פרוצה ותמוה. ות"ל הכ"מ דחוק. ויותר י"ל דהך תניא אין הכוונה כמו בעלמא תניא כוותיה דמר. רק משום דדחיק מעיקרא ליישב הברייתא דכוורת ומרובעת הי' בפירושה וזה הי' כדי דלא תקשה אמ"ד ספינה רוקדת. להכי מביא תניא כמ"ד ספינה רוקדת ושוב ברייתא קמייתא כפשטא רק דתנאי היא. וממילא אין הכרח הלכה כמאן. ובחר הרמב"ם כמ"ש תיבה פרוצה. משום דלמ"ד ספינה רוקדת. דחוק בגמ' לעיל ליישב וכמ"ש הלח"מ ע"ש:

5. ספר חזו"א קדשים מב:כח
ונלחם ומשיקר מלוח לחי"ש וכול לפשות בכל המונה עולה ואין פלוגתאן אלא צמח נכחו, ויש לשי' דלמי' כתיבה פרוח שטחו גדול כרוב משטחו של זה דאמר כספינה חוקת, ואחרי שמתה כסלת ידועת כלל אפשר לעמוד על הכתוב, ואפשר דיש לעשותו ספוגי שיכי שטחו גדול ואפשר לנוש אותו ענ שיכא שטחו קטן.

6. ספר איזהו מקומן

איבעיא להו לחם הפנים נפסל במסעות או אינו נפסל במסעות:

א] יש לעיין אמאי לא פשטינן שאינו נפסל מהא גופה שאם היה נפסל אי"כ דינו לישרף, ומה היה להם לשאת הלחם על השולחן כל זמן המסע - ע"י בזה טה"ק.

ב] מסוגיין מוכח שהיה לחם הפנים במדבר, ותמהו המפרשים על הספרי פר' עקב שמנה בין המצות הנוהגות משנכנסו לארץ את לחם הפנים:

וראה בכנסת הראשונים (אות ג-ד) שרבינו הלל וכן המושב זקנים רצו להגיה בספרי. ובהערה שם מישב דשתי דינים יש בלחם הפנים: תדא דין קרבן ציבור, ועוד שהוא מדיני השולחן שיהא עליו לחם הפנים, וא"כ י"ל דכוונת הספרי ביחס לדין קרבן שלו שנוהג רק בארץ, אבל מדין 'לפני תמיד' שהוא ממצות השולחן היה נוהג גם במדבר, עיי"ש שכתב נפק"מ בזה.

7. שטמ"ק אות א

• ספר איזהו מקומן

אמנם בברה"ז (על תוד"ה ש"מ) למד בפירשי"י דמסולק היינו אף בחול קודם שהגיע זמנו לסלק, ולפי"ז לא קשיא כלל קושית השטמ"ק. וכעי"ז איתא ברגמ"ה דמפרש שמסודר היינו קודם שנסעו, ומסולק הוא שסילקוהו מן השולחן בשעת נסיעה וכרכוהו בבגד תכלת שעליו ובפרוכת.

8. קרו אורה על מסכת מנחות דף צה/א

מרא ורמינהו הוגללו הפרכת הותרו זבין כו' ומשני הא ר' אליעזר הא רבנן דלר"א דאמר בפסח הבא בטומאה דאם דחקו זבים ג"כ פטורים מכרת הכי נמי כיון דטמאי מתים אין משתלחין דמשהוגללו הפרכת אין כאן קדושת עזרה הכי נמי זבין ומצורעים אין משתלחין אפילו ממחנה ליום וישראל. ויש לדקדק הא ר"א לא אמר אלא לענין כרת של עזרה כיון דהותר לטמאי מתים גם זבים אם נכנסו לעזרה אין חייבים כרת אבל איסורין כדקאי קאי שלא ליכנס אפילו למחנה לניה ומנא לן דלר"א היכא דליכא קדושת מחנה שכינה דגם מחנה לניה וישראל בטלה וזב(ה) ומצורע מותר לכתחלה ליכנס למחניהם ונהי דלאו דאיסור מחנה י"ל דליכא אלא היכא דאיכא כל המחנות אבל איסור עשה דבדד ישב אמאי ליכא הא אפילו בעירות המוקפות חומה איכא איסור עשה

ועי' עוד נתי' צה"ז על הרמז"ס (הנדפס כיום בסוף ספר "הר המוריי") צמה שהביא מהגה"ק ר"י מטאמשוב זוק"ל ליישב דעת הר"מ דס"ל דמתני' דקמי דאינו דוחה את השבת אף דאפייתן צפנים ותנור מקדש היינו י"ל דמיירי צאופן דאפי לה על דעת שלא לקדש עד למחר ואין כלי שרת מקדש שלא מדעת והגמ' דלא מתרלי כן י"ל דס"ל כמ"ד כלי שרת מקדש שלא מדעת, אבל הר"מ הרי פוסק כמ"ד כלי שרת מקדש רק לדעת. וכ"כ נתפא"י על המשניות (סו"פ ר' ישמעאל)

קושיא דלמא מאי מצפנים צמקוס זריזין, ומסקי הא דרב אשי צרותא היא ופי' התוס' ותנרא מי ששנה זו לא שנה זו.

והנה הרמז"ס ז"ל צפ"ה מהל' תמידין ומוסקין הל"ז פסק לתרויהו דלחפ"פ אפייתן צפנים וגם שדוחה את השבת וכבר תמחו כל האחרונים ז"ל דהוא תרמי דסמרי וכמנאר צקונין. ועי' צמיו"ט דס"ל להר"מ דמשום דהגמ' נשארה צקושיא עדיין לא נדחית משנה מהלכה ולא ס"ל כפי' התוס' דתנרא מי ששנה זו לא שנה זו.

10. לחם משנה הלכות תמידין ומוסקין פרק ה

[ז] לישתן ועריכתן בחוץ וכו'. בפרק שתי הלחם (דף צ"ה ב) אמרו במשנה אחד שתי הלחם ואחד לחם הפנים לישתן ועריכתן בחוץ ואפייתן בפנים והקשו בגמרא הא גופא קשיא אמרת לישתן ועריכתן בחוץ אלמא מדת יבש לא נתקדשה והזר תני ואפייתן בפנים אלמא מדת יבש נתקדשה ואמרו שם מאי קושיא דילמא עשרון לא מקדש תנור מקדש אלא אי קשיא הא קשיא ואפייתן בפנים אלמא תנור מקדש ואין דוחות את השבת איפסילא בלינה ותירץ שם רב אשי מאי מבפנים מקום זריזין ואמר שם דהא דרב אשי בדווא וכתבו שם התוספות ז"ל ותברא מי ששנה זו לא שנה זו ע"כ. וכיון דנראה דפליגא רישא אסיפא דלמ"ד תנור מקדש אפייתן בפנים ודוחות את השבת דהא איפסלא בלינה ומ"ד אין דוחות את השבת אית ליה דתנור אין מקדש

ואפייתן בחוץ א"כ קשה על רבינו ז"ל איך פסק תרווייהו דסתרן אהדדי ועוד דבלאו הכי מ"ש מחבתי כ"ג דכתב רבינו ז"ל לעיל בפ"ג דדוחה את השבת משום שהמרחשת מכלי הקדש הוא ונפסל בלינה הכא נמי כיון דתנור מקדש איתיה להך טעמא ותו קשיא מאי דהקשו בגמ' מעיקרא דאמאי לישתן ועריכתן בחוץ וליכא לשנויי מאי דתירצו בגמרא דעשרון לא מקדש וכדפירש רש"י ז"ל במשנה דחבתי כ"ג כמ"ד לא משחו עשרון השלם מפני שכל אדם מודד בו מנחתו דפעמים שמוציאו דבהדיא כתב רבינו ז"ל בפ"א מהלכות כלי מקדש שנמשחו וכתב שם שתי מזות של יבש היו במקדש וכו' ואחר כך כתב כל המדות האלו קדש ומכלי שרת. וי"ל דרבינו ז"ל מפרש שכשאמרו בגמ' דרב אשי בדווא אינו רוצה לומר דמתניתין הוי תברא כדכתבו התוספות ז"ל אלא תירוץ המשנה דהתנור מקדש קצת ואינו מקדש לגמרי אינו מקדש ליפסל בלינה אבל מקדש שתהא אפייתו בפנים ודיקא נמי דאית ליה לרבינו ז"ל הכי דבסוף פרק י"ב מהלכות מעשה הקרבנות כתב רבינו ז"ל ומחבת ומרחשת היו בעזרה ושתייהן מכלי שרת ומקדשין ותנור של מקדש של מתכת היה ע"כ. ומדלא כתב שהיא מכלי שרת כמו המחבת והמרחשת משמע דאינו מקדש לגמרי ואע"ג דבפרק דם חטאת אמרו דהוי של מתכת משום דלחם הפנים אפייתן בפנים דתנור מקדש להו לאו קידוש גמור קאמר לפסול בלינה אלא לענין שתהא אפייתו בפנים. זה נראה לי לתרץ קושיות ראשונות אבל מ"מ הא דעשרון שהקשיתי צ"ע:

11. רש"י מנחות דף צה/ב

במקום זריזים - ולא בעזרה ממש אלא בחוץ יאפוהו כהנים זריזים שלא יחמיץ:

12. שו"ת נודע ביהודה מהדורה קמא - אורח חיים סימן טו

ומה שהקשה מעלתו במס' מנחות דף צ"ה ע"כ בדברי הגמ' דקאמר רב אשי דלמא מאי מכפנים במקום זריזים. ופירש"י ולא בעזרה ממש אלא בחוץ יאפוהו כהנים זריזים שלא יחמיץ. והקשה רומע"ל תינת לחם הפנים אבל שתי הלחם חמיץ תאפינה כתיב ולמה להו מקום זריזים.

הנה על קושיא זו אני אומר הקשה אדם קשה כברזל והיא חמורה מאד. ולתרץ אותה דרך תירוץ הוא רחוק אצלי. אבל דרך דיחוי לדחות קושיתו לגמרי אני אומר שמהראוי היה שלא לחלק במנחות בין מנחה למנחה וכיון שכל המנחות לישתן ועריכתן ואפייתן הכל בפנים היה ראוי להיות גם בלחם הפנים ובשתי הלחם כן. ואף שהמה נעשו בכלי יבש שלא הוצרך להתקדש מ"מ אין הפסד שיהיה הכל בעזרה. אלא שאז היו נעשים בכלי שרת וזה אי אפשר דהרי על כרחך היו נעשים יום קודם זמנן. שלחם הפנים זמנו בשבת ושתי הלחם זמנן בי"ט והמה אינן דוחין לא את השבת ולא יו"ט וא"כ אם היו נעשים בכלי שרת בפנים היו נפסלים בלינה. ולכך על כרחך הוצרכו לשנות בהו משאר מנחות והיה לישתן ועריכתן הכל בחוץ. ולרב אשי גם לה"פ אפייתן במקום זריזין שלא יחמיץ וגם כל המנחות היו אפייתן במקום זריזין שהרי נאפות מבפנים ממש. וא"כ למה נחלק בחנם בין שתי הלחם ללחם הפנים ושאר המנחות למקום זריזים. ואף שלא היה הכרח לזה בשתי הלחם מ"מ אין בזה הפסד. ולמה נחלק בין מנחה למנחה. והא שפירש רש"י כלל הטעם שלא יחמיץ ולא פירש הטעם שלא לחלק בין מנחות הללו לשאר מנחות. היינו משום שהרי ע"כ חלוקים משאר מנחות שהמה בפנים ממש ואלו בחוץ נאפות שלא יפסלו בלינה לכך הוצרך רש"י לתת הטעם בלחם הפנים משום חמיץ ואז ממילא גם בשתי הלחם כן שלא לחלק בין מנחה למנחה. והנה ידעתי

שהוא דוחק קצת אבל לפי חומר הקושיא שלא לשוות למאור עינינו רש"י כטועה הוכרחתי לתרץ לפי שעה. ועוד חזון למועד. והי זה שלום. דברי אוהבו לנצח המוכן לשרתו.

13. ספר יד דוד

דלמא מאי כפנים מקום וריזין. והקשה בחק נתן היכא ס"ד לפרש בפנים במקום וריזין, תינח גבי לחם הפנים דבאות מצה בעי וריזין לשמרן מחימרין, אבל גבי שתי הלחם דחמץ הן מאי שימור איכא דבעי וריזין, אלא ודאי צ"ל מאי בפנים בעזרה ומשום דתנור מקדש, עכ"ל. ולע"ד דגם גבי חמץ צריכה שימור, דאדרבה לפי שלא היו רגילים בחמץ היו צריכים לידע באיזה אופן יהיה חימוצם, דהרי פלוגתא דתנאי היא בר"פ כל המנחות (גב, ב), וגם שלא יהיה חמץ נוקשה, וכדומה לזה שאר דברים דצריך וריזות². ודברי רש"י שכתב שלא יחמץ צ"ע³. ואפשר דעל לחם הפנים קאי מדלא כתב שלא יחמצו, ועיין נודע ביהודה ח"א דף ו' ע"ד [ס"ס ט"ו].

14. שו"ת חתם סופר חלק א (אורח חיים) סימן קכה

אשר הקשה בדברי רש"י מנחות צ"ה ע"ב דתנן התם ב' הלחם ולחם הפנים לישתן ועריכתן בחוץ ואפייתן בפנים, ומסיק רב אשי בפנים במקום וריזין, ופירש"י שיהי' זריזים לשמרן מחמוץ, ותמה התלמיד שי' תינח לחם הפנים שהוא מצה, אבל שתי הלחם הוא חמץ מאי איכא למימר:

קושי' זו כתובה על ספר נודע ביהודה כרך א' חלק א"ח סימן ט"ו בסוף התשו' שהקשה כן הגאון בעל אור חדש ז"ל, והרב הגאון המחבר הנ"ל כתב על זה, הקשה אדם קשה כברזל, וממש לא תירץ כלום. וצריך לומר, דאהש"ס לא קשי' להגאונים הנ"ל דמשני מקום זריזין, משום די"ל כי היכא דצריכים זריזין ללחם הפנים לשומרן מחמוץ ה"נ צריכים זריזין לשתי הלחם לעשותו חמץ גמור ויפה, וניחא בזה קצת מה דקאמר הש"ס דרב אשי בדותא היא משום דא"כ לישא ועריכה נמי בעי זריזין, ומאי קושי' דלמא בשעת לישא ועריכה לא בעי זריזין כל כך כיון דשיעור חמוץ הוא מיל ולא ישהו בו שיעור מיל משא"כ בשהגיע לחום התנור צריך זריזות טפי, אמנם לפי הנ"ל א"ש דתינח לחה"פ שהם מצה אבל שתי הלחם מאי איכא למימר, אם בשעת לישא ועריכה לא בעי זריזין להחמיצם כל שכן בשעת אפי' דלא בעי זריזות וא"כ רב אשי בדותא היא וא"ש, באופן שעל הש"ס לק"מ רק על פירש"י:

וידידי הרב המופלא מהו' זלמן ליב נ"י עוררני עוד דמלשון רש"י בקו' הש"ס משמע דהוה ס"ל דכל עיקור קושית הש"ס לא קאי אלא אלחם הפנים ולא אשתי לחם כלל, שהרי כן כתב איפסול בלינה וכו' עד שיסדרנו על השולחן, עכ"ל, נמצא לפי פירושו בקושיא יפה פירש בתירוץ דהכל קאי אלחם הפנים ולא אשתי לחם כלל, מיהו היא גופי' טעמא בעי:

ולפע"ד יש לתמוה על תרי גאונים הנ"ל שנעלמו מהם לפי שעה ב' מקומות מפורשות, א' דברי תוס' מנחות נ"א ע"א ד"ה אפי לה וכו', שהקשו איך מקדש התנור לחם הפנים הא אין כלי שרת מקדשין שלא בזמנן, והעלו לבסוף לשיטת רש"י דאה"נ אין התנור מקדש אלא הדפוסים שנותנים לתוכו אחר רדייתן מהתנור ושוהה שם כל הלילה ולילה אינו מחוסר זמן ומיפסלי בלינה ע"ש, וא"כ בשתי הלחם לא שייך זה ה"ל ערב יום טוב מחוסר זמן ולא מיפסלי בלינה, וצ"ע קצת בתוס' שבועות י"א ע"א ד"ה הואיל וצורתה וכו', דמשמע מה שעושים מתחלה על מנת להשהותו כמו קטורת לא מיפסלי בלינה ע"ש, יהיה איך שיהיה מבואר מזה דקושי' הש"ס דמנחות צ"ה לא קשי' על שתי הלחם דלא מיפסלי בלינה משום דמחוסר זמן וכלי שרת אינן מקדשין אלא

בזמנן:

ועוד, ס"פ ר' ישמעאל מבואר דלרבי אין התנור מקדש שתי הלחם אלא בשחיטת הזבת, וכן אמר רבא במנחות י"ו ע"ב, וכן מבואר להדיא ברש"י פסחים י"ג ע"ב בד"ה כשרות הי' וכו' ובד"ה שתי הלחם וכו'. ומיהו בתוס' זבחים כ' ע"ב ד"ה יציאה וכו', משמע לחלק בין פסול יוצא ללינה ע"ש, מיהו מרש"י לא משמע כן, ובמשנה דמס' מעילה ט' ע"א לא גרס רש"י לינה וע"ש בהרע"ב ות"ט. וא"כ יפה פירש רש"י קושית הש"ס דמנחות אלחם הפנים ולא אשתי לחם מתרי טעמא, חדא דשתי

הלחם לא מקדשי אלא בשחיטת הזבת, ועוד דהוי ליה שלא בזמנן וכלי שרת אין מקדשין שלא בזמנן, וכיון דקושית הש"ס לא קאי אלא אלחם הפנים לכן לא מפרש התירוץ אלא אלחם הפנים, אבל אין הכי נמי דשתי הלחם נמי היה במקום זריזים מטעם הנ"ל שיחמצו היטב אלא דרש"י לא היה צריך לפרש כן כיון דלא היה קשה מעיקרא אשתי הלחם. א"נ י"ל דפנימי דמתניתין אפייתן בפנים הא כדאיתא והא כדאיתא, שתי הלחם בפנים במקום קדש ממש ולחם הפנים במקום זריזים. יהיה איך שיהיה אין כאן קושיא על רש"י הנ"ל:

(י) צ"ה ב' אלא הא דר"א ברוחא, פי חר דחברא ומי ששנה
 זו לא שנה זו וקשה דר"ב סתמי דמתני סתמי אהדידי

דכמעילי ע' א' תנן דחמור מקדש ולקמן ק' ב' ובערכין ח' ב' תנן
 דלחבי"ט ושתי הלחם אינן דוחין לא את השבת ולא את יו"ט, ובזבחים
 י"ז א' אמר דלחבי"ט ושתי הלחם קדושתן בחמור ולכן עבוד חמור
 של מתכת, וכן אמרו פסחים ל"ז א' א"ס אמרו בזרזין כ"י א"ס אמרו
 בחמור של מתכת כ"י, אלא דאבוגיא רביעא דאפיתתן בפנים, ולכן
 נראה דכונה בגמ' דלענין לונה לא מפסל בלחבי"ט עד שיתנו על השלחן
 ושתי הלחם עד שיטחוט עליהן את הכבשים ואפי"ג דלא ידעו בגמ'
 לפרש טעמא אבל הדין אמת דאפי"ג דחמור מקדש לפסול בטבוי
 מ"מ אין חמור מקדש ליפסל בלונה וכי"כ רש"י מעילה כ"י א' דלכ"י
 לא הני החגא צ"י הלחם ובלחבי"ט ובלונה כמו דתני במנחות משום
 דלחבי"ט וצ"י הלחם לא מפסלי בלונה בקדושת החמור וכדחנן בערכין,
 ומבואר בהדיא דעת רש"י דלא כמש"כ חו' בסוגין דמ"ד אינן דוחות
 את השבת ל"ט ל"י חמור מקדש כלל אלא אית ל"י שאין חמור מקדש
 ליפסל בלונה, ומיהו כיון שמקדש ליפסל בטבוי צ"י פנים שאין כ"ש
 מקדש אלא בפנים, והתו' לשיעורם גרסי בחמור דמעילה לונה וכמש"כ
 חו' ש"ס ח' א' [ש"ר בר"מ כפי המשנה מעילה ש"ס ג"כ לא גרס לונה].

דלפי המבואר יש בלחבי"ט ושתי הלחם/ קדושתו, נמדדו בפשרתן

הוקדשו קר"ט שאין יוצאין לחוץ בפדיון ולחבי"ט חייבין עליו
 משום חימוץ ומ"מ לישתן ועריכתן אף בחוץ כיון דלא הוקדשו עדיין
 ליפסל בטבוי ואפי"ג דגם במנחות דכ"ש מקדש ליפסל בטבוי מ"מ
 אינו מקדש ליפסל ביולא וכמש"כ חו' ל"ב ב' צ"מ"מ לישתן בפנים
 דגנאי להוציאן לחוץ אחר שנתקדשו בכ"ש וכמש"כ חו' ש"ס, מ"מ
 לחבי"ט וצ"י הלחם לישתן ועריכתן בחוץ אף אחר שנתקדשו בעשרון
 כיון דעשרון לא קדשוהו ליפסל בטבוי ועדיין עדיין להתקדש
 בחמור ואין כאן גנאי בהוצאתן לחוץ דמיבכר מילתא דלא נתקדשו
 עדיין.

נאפו בחמור הוקדשו ליפסל בטבוי ובמחוי"כ ועדיין אין נפסלות
בלינה, סידר לחבי"ט על השלחן ושחט את הכבשים על הלחם

הוקדשו ליפסל בלינה,

רבוה נתישבו כל פסקי הר"מ דפסק בפ"א מהי אפי"ג ל"ג להא
דקרנו בחמור הוקדשו ליפסל בטבוי, ופסק בפ"א מהי חו"מ
ה"י להא דל"י דוחות את השבת וכמתני דערכין, ופסק בפ"א מהי
הר"מ ה"ט דמדת היבש נתקדשה, ופסק בפ"א מהי מטב"ק ה"ט
דלחבי"ט חייבין על חימוץ, ופסק צ"י חו"מ ש"ס ה"ז דלישתן ועריכתן
בחוץ ואפיתן בפנים]

(א) ומיהו סוגין לא משמע כן דאמר הא גופא קשיא אמרת
 לישתן ועריכתן בחוץ אלא מדת יבש לא נתקדשה
 משמע דאי נתקדשה לרי"ך פנים וכן הדין נותן דאי עשרון נתקדש
 מל"כ למדוד בעשרון כדאמר נ"ז ב' שצ"ק עשרון קדש וכייל בעשרון
 דחול וכן מסקינן עשרון לא מקדש ומשמע דאי מקדש לישתן ועריכתן